

Satya

Sterre Carron

SATYA

Een Rani Diaz thriller

WITSAND UITGEVERS

Voor mijn zoon, Laurenz Coninx, een ware kunstenaar! Ik hou van je!

Een boek van Witsand Uitgevers

www.witsand.be

Noot van de auteur: De meeste plaatsen in dit boek bestaan echt.
Sommige echter zijn fictief, dit om het verhaal beter te maken.
De namen van de personages zijn volledig verzonnen.

© Sterre Carron en Witsand Uitgevers, 2019
D/2019/12.051/19 – NUR 330 – ISBN 978 94 9293 431 4

Boekverzorging: Castles & Sand / Lieverland

Omslagfoto: sdesa89 / Shutterstock

Auteursfoto: Erik Van Eycken

Word lid van Sterre Carrons Rani Diaz thrillers op Facebook!

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op
papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Ze staat voor het aanrecht en weet wat er gaat gebeuren. De sleutel knarst in het slot en de deur slaat met een knal dicht. Voetstappen komen haar richting uit. *Alarm! De paarse kleur!* Alles begint voor haar ogen te tolleren. Haar hart klopt in haar keel. Hoewel ze rustig in en uit probeert te ademen, weet ze dat het te laat is. Ze heeft geen kracht meer om er zich tegen te verzetten. Vanuit haar maag stijgt hij op. *De geur! De vreselijke geur!* Haar spieren spannen zich op en haar lichaam begint te verstijven.

Er wordt lucht uit haar longen geperst. Ze slaakt een schreeuw en voelt hoe haar borstkas verkrampt. Haar hoofd doet pijn en ze ziet flitsen. Haar lichaam klapt dubbel, ze valt neer en haar armen en benen beginnen ongecontroleerd te schokken. Ze loopt blauw aan. Speeksel hoopt zich op in haar keel. Haar ademhaling stopt en haar tong raakt geklemd tussen haar tanden. Er sijpelt langzaam bloed langs haar mondhoeken. Haar lichaam verslapt, maar een paar seconden later spannen haar spieren zich weer op. Het schokken wordt erger, haar gezicht is helemaal verwrongen nu. Een paar seconden later komt haar ademhaling hortend weer op gang. Schuim wordt naar buiten geblazen.

De schokken nemen geleidelijk af en de verslapping van de spieren neemt toe. Als een felle wind verlaat een diepe zucht haar geteisterde lichaam.

Minuten gaan voorbij, maar ze bevat het niet.

Een paar minuten later komt ze verward langzaam weer bij. Het licht in haar ogen doet afschuwelijk veel pijn. Haar benen en haar kleren voelen nat aan.

Vaag ziet ze schimmen. Ze knippert met haar ogen. Er staan mensen over haar heen gebogen. Eén iemand, gehuld in een geel jasje, zit gehurkt naast haar. Ze herkent de man niet, maar omdat hij een infuus in haar arm prikt, denkt ze dat hij een dokter is.

Ze trekt haar arm weg, plooit hem en laat hem rusten op haar bovenlichaam.

Een verpleegkundige streelt haar kletsnatte haren. ‘Je bent veilig nu, lieverd, we zijn er voor je.’

Ze probeert overeind te zitten. De kamer draait. Met een pijnlijke zucht laat ze zich achterover vallen.

‘Raak me niet aan! Maak dat jullie wegekomen!’

‘Ik weet dat het niet makkelijk voor je is, maar je wilt beter worden, toch?’

Ze spert haar ogen wijd open en sist: ‘Wat weet jij daarvan?’

‘We weten hoe erg je eraan toe bent en willen je alleen maar beter maken.’

‘Ik haat het!’

Hoopvol kijkt ze naar de verpleegster. Haar bruine ogen stralen vertrouwen en medeleven uit. Het doet haar goed, ze denkt dat ze deze verpleegster wel kan vertrouwen.

Ze pakt de hand van de verpleegster. ‘Weet je wat ik echt wil?’ zegt ze.

‘Zeg het me.’

‘Doodgaan.’

De verpleegster antwoordt niet. Ze pakt een vochtig doekje en veegt het schuim en bloed van haar mond weg. ‘Het komt goed,’ zegt ze. Haar stem klinkt zalvend.

‘Het komt nooit meer goed,’ antwoordt zij opstandig, ‘nooit meer, hoor je me? Ik... wil... sterven...’

‘Ik zal je helpen. Je wordt beter, ik beloof het je.’

De dokter pakt haar arm vast en geholpen door twee verpleegkundigen slaagt hij erin het infuus te prikken.

Ze biedt weerstand, maar is te zwak om haar arm een tweede keer weg te halen. Een draagberrie wordt de woonkamer binnengereden. Ze krimpt in elkaar. Haar ogen sperren zich open. ‘Ik wil sterven...’

De dokter weet niet wat te zeggen en kijkt haar bezorgd aan.

‘Laat me toch...’ smeekt ze.

Op de achtergrond hoort ze iemand kermen. Ze weet wie het is, maar heeft niet de kracht om haar hoofd te draaien.

De dokter praat op haar in.

Ze reageert niet. Wat maakt het uit? Niemand neemt haar ernstig.

Voorzichtig wordt ze op de draagberrie gelegd. Ze kijkt uit het raam, ziet de regendruppels die tegen het raam kletteren en de blauwe zwaailichten van de ziekenwagen. Tranen vullen haar ogen. Ze wil het uitschreeuwen, maar haar hoofd bonst en laat het niet toe.

De dokter geeft het bevel te vertrekken.

Daar zit de hatelijke figuur! Kermend! Snikkend! Handen voor het lijkbleke gezicht geslagen, bevend over het hele lichaam.

Met alle kracht die ze nog in zich heeft, sist ze: ‘Val dood, jij!’

Verder lezen? Bestel het boek direct.